

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **S.X.X.**
IČ: x, sídlem X
zastoupená Mgr. Tomášem Tyllem, advokátem
sídlem V Celnici 1040/5, Praha 1

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. 091919/2015/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1 Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 31. 3. 2016 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 1. 2016, č. j. 091919/2015/KUSK (dále jen

„napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Votice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 18. 5. 2015, č. j. 11745/2015/ŽP-Po. Tímto rozhodnutím byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 60.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč, neboť se dopustila správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 3. 2017 (dále jen „ZOPK“) tím, že v rozporu s § 8 odst. 1 tohoto zákona bez povolení v měsících únoru a březnu 2015 pokácela zapojené porosty dřevin o ploše asi 800 m² a 400 m² a dva kusy dubů neurčeného druhu o obvodech kmenů 191 cm a 145 cm měřených ve výšce 130 cm na části pozemku p. č. x v k. ú. K. u O.

- 2 Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí především zabýval odvolacími námitkami žalobkyně. K námitce, že k pokácení dřevin nebylo nutné mít povolení, žalovaný uvedl, že podle metodického pokynu Ministerstva životního prostředí (dále jen „MŽP“) nejsou ustanovením § 10 zákona č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění účinném do 31. 3. 2017 (dále jen „zákon o drahách“), dotčeny povinnosti plynoucí z § 7, § 8 a § 9 ZOPK. O povolení kácení nerozhoduje drážní úřad, ale orgán ochrany přírody. Odkázal dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015 – 59 (všechna citovaná rozhodnutí NSS a krajských soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz). Právní úprava obsažená v ZOPK nebrání žalobkyni v plnění povinností plynoucích ze zákona o drahách. Žalobkyně může bez povolení kácet např. náletové dřeviny, které splňují podmínky podle § 8 odst. 3 ZOPK ve spojení s § 3 vyhlášky č. 189/2013 Sb., o ochraně dřevin a povolování jejich kácení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o ochraně dřevin“). Bez povolení může kácet dřeviny i za splnění podmínek podle § 8 odst. 4 ZOPK, který umožňuje neodkladné zajištění bezpečnosti provozu na dráze. Náletové dřeviny rostoucí na území České republiky nedosáhnou obvodu kmene 80 cm ve výšce 130 cm dřeviny do jednoho roku, žalobkyně měla tedy dost času je odstranit před tím, než musela mít k jejich kácení povolení. Z tvrzení žalobkyně neplyne, že by dřeviny představovaly zřejmé a bezprostřední ohrožení života a zdraví ve smyslu § 8 odst. 4 ZOPK. K námitkám, že správní orgán I. stupně přesně neurčil velikost plochy pokácených zapojených dřevin a že nebylo prokázáno, že se jednalo o zapojený porost, žalovaný uvedl, že podle § 3 písm. b) vyhlášky o ochraně dřevin lze bez povolení kácet plochu zapojených dřevin nepřesahující

40 m². Znaky správního deliktu by tak byly naplněny, i pokud by žalobkyně pokácela několikanásobně menší plochu, než je uvedena ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, tj. přibližně 800 m² a 400 m². I z hlediska výše pokuty jde o dostatečné určení, neboť ta byla uložena při dolní hranici zákonné sazby. Skutečnost, že se jednalo o zapojený porost, prokazuje protokol o kontrole ze dne 1. 4. 2015 a fotodokumentace. Z viditelné části ještě nepokáceného porostu, druhové skladby dřevin a rozestupu kmínků lze dovodit, že nadzemní části dřevin se navzájem prorůstaly ve smyslu definice zapojeného porostu podle § 1 písm. a) vyhlášky o ochraně dřevin. Námitky ohledně nedostatečného prokázání skutkového stavu mohla žalobkyně navíc uplatnit v řízení před správním orgánem I. stupně, s ohledem na § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jim proto žalovaný nemůže vyhovět. S názory vyjádřenými ve stanovisku doc. JUDr. S. S., Ph.D., se

žalovaný neztotožňuje, neboť se přiklání k závěrům shora uvedeného rozsudku NSS. Konečně k námitce, že z rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 2. 10. 2014, č. j. 84/2014-130-SPR/2, plyne, že žádné ustanovení ZOPK nelze vykládat tak, že by odůvodňovalo ohrožení života nebo zdraví osob účastnících se provozování dráhy, uvedl, že aplikace ZOPK k takovým následkům nevede. Pokud žalobkyně dbá na včasné odstraňování dřevin u dráhy, nemusí žádat o povolení, neboť tyto dřeviny nedosáhnou stanovených velikostí podle vyhlášky o ochraně dřevin. Pokud by přece jen vznikla bezprostřední hrozba, lze postupovat podle § 8 odst. 4 ZOPK.

- 3 Žalobkyně v žalobě namítla, že ke kácení dřevin v obvodu dráhy není potřeba mít povolení žádného správního orgánu. Uvedla, že v obvodu dráhy a ochranném pásmu dráhy se uplatňuje rozdílný právní režim kácení dřevin. Pozemky v obvodu dráhy jsou podle § 9 vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební řád drah“) součástí dráhy. Žalobkyně jako provozovatelka dráhy má podle § 22 odst. 1 písm. a) zákona o drahách povinnost zajistit provozování dráhy pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy, tedy udržovat ji v souladu se stavebním řádem drah, což znamená bez dřevin. Žalobkyně má také podle § 5 odst. 3 zákona o drahách povinnost provozovat dráhu tak, aby stavba dráhy splňovala technické podmínky a požadavky bezpečnosti provozování dráhy. Jakákoliv dřevina, která by v rozporu s vyžadovaným technicko-stavebním stavem vyrostla v obvodu dráhy, je závadou stavby dráhy a žalobkyně je ze zákona povinna ji odstranit. Ochrana dřevin podle ZOPK se tedy na takové dřeviny nemůže vztahovat. Plnění zákonných povinností nemůže být povolováno správním aktem.
- 4 Žalobkyně dále namítla, napadené rozhodnutí je nicotné. Orgány ochrany přírody nejsou věcně příslušné k povolování kácení dřevin v obvodu dráhy. Kompetenci má drážní správní úřad jako správní úřad ve věcech drah, neboť dřeviny v obvodu dráhy jsou buď závadou stavby dráhy, nebo její součástí. Je oprávněn rozhodovat o provedení nezbytných opatření podle § 10 odst. 1 zákona o drahách, mj. i o pokácení stromu. Ustanovení § 5 odst. 3 a § 22 odst. 1 písm. a) zákona o drahách jsou v poměru speciality k ustanovení § 8 odst. 1 ZOPK, neboť se vztahují na zvláštní skupinu dřevin, které jsou závadou staveb dráhy nebo na dráze. Z ustanovení § 10 odst. 1 zákona o drahách dále plyne, že vlastníci nemovitostí jsou povinni učinit nezbytná opatření k zabránění padání stromů, kterými může být i kácení dřevin. Zákon o drahách tedy ukládá povinnost dřeviny kácet, aniž by vyžadoval povolení podle ZOPK. Kompetence orgánu ochrany přírody se vztahuje jen na dřeviny v ochranném pásmu dráhy, které nejsou zdrojem ohrožování dráhy nebo rušení provozu na ní. Žalobkyně dále poukázala na stanovisko doc. JUDr. S. S., Ph.D., podle něž dráha ani ochranné pásmo nespadá do věcné působnosti orgánů ochrany přírody a na rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 2. 10. 2014, č. j. 84/2014-130-SPR/2, podle něž žádné ustanovení ZOPK nelze vykládat tak, že by odůvodňovalo ohrožení života nebo zdraví osob účastnících se provozování dráhy.
- 5 Žalobkyně dále namítla, že v řízení před žalovaným nebylo jednoznačně prokázáno, že pokácela zapojený porost v daném rozsahu. Nebylo v naprosté většině prokázáno, že se nadzemní části dřevin jednoho patra vzájemně dotýkaly, prorůstaly nebo překrývaly.

- 6 Konečně žalobkyně namítla, že hrozilo nebezpečí z prodlení a nebylo možné čekat na vydání povolení. Vitalita, resp. stav dřevin nejsou pro aplikaci § 8 odst. 4 ZOPK rozhodné, neboť na dráhu padají i zdravé stromy. Bezpečnost na dráze je nutno zajistit tak, že dřeviny v obvodu nebo ochranném pásmu dráhy nedosáhnou takové výšky, aby při svém pádu zasáhly do průjezdného profilu dráhy.
- 7 Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě zopakoval závěry uvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále odkázal na blíže neurčené rozhodnutí České inspekce životního prostředí, podle něhož při důsledné aplikaci názorů žalobkyně by bylo nutno vykácet veškeré dřeviny podél všech komunikací, neboť ohrožení dřevinami nelze vyloučit nikdy a nikde. Navrhl tedy, aby žaloba byla zamítnuta a žalovanému byla přiznána náhrada nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu.
- 8 Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že rozsudek NSS ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015 – 59, považuje za nepřesvědčivý. Zopakovala, že je nutno rozlišovat režim kácení v obvodu dráhy a v ochranném pásmu. ZOPK se nepoužije na kácení dřevin na dráze, ale jen na kácení těch dřevin v ochranném pásmu dráhy, které nepředstavují zdroj ohrožení dráhy ve smyslu § 10 zákona o drahách. V obvodu dráhy a v ochranném pásmu nemají být káceny všechny stromy, ale jen ty, které dosáhly takové výšky, že by při svém pádu zasáhly do průjezdného profilu dráhy, neboť jen ty představují nebezpečí pro provoz na dráze. Dále uvedla, že případy uvedené v § 8 odst. 4 ZOPK nelze ztotožňovat s krajní nouzí tak, jak je vymezena v trestním právu. Výjimka plynoucí z tohoto ustanovení je širší.
- 9 Žalovaný v duplice k replice žalobkyně odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2015, č. j. 31 A 69/2013 – 83, a rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 1/2016 – 57.
- 10 Během ústního jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích.
- 11 Z obsahu správního spisu soud zjistil, že oznámením ze dne 19. 3. 2015, č. j. 7031/2015/ŽP-Po, správní orgán I. stupně žalobkyni sdělil, že zahajuje kontrolu zaměřenou na dodržování § 8 ZOPK ve věci podezření z nezákonného pokácení dřevin rostoucích mimo les na části pozemku p. č. x v k. ú. K. u O. Podle protokolu o kontrole ze dne 1. 4. 2015, č. j. 8171/2015/ŽP-Po, byla dne 1. 4. 2015 v 9:00 hodin zahájena kontrola na místě. Kontrolována byla část pozemku v délce asi 450 m od železničního přejezdu umístěného za železniční stanicí O. ve směru S. po liniový remíz křížící železniční trať. Bylo zjištěno, že žalobkyně v měsících únoru a březnu 2015 pokácela celoplošně veškerý zapojený porost dřevin včetně dvou kusů vzrostlých dubů. Celkem bylo pokáceno na levé straně zářezu ve směru S. přibližně 800 m² zapojeného porostu; na opačné straně přibližně 400 m² zapojeného porostu a dva kusy dubů s průměry pařezů 83 cm a 63 cm. V době kontroly byla dřevní hmota již odvezena, na místě se nacházel pouze pokácený keřový porost. Z hlediska druhového složení se jednalo o trnku, šípek, bez černý a výmladkové dřeviny, tj. drobné duby, vrby a jasany. Žalobkyně nepředložila povolení ke kácení dřevin a podle vyjádření jejích zástupců na místě o něj ani nepožádala. V průběhu kontroly byla pořízena fotodokumentace

lokality, pokácených zapojených porostů dřevin a pařezů pokácených dubů. Proti protokolu o kontrole podala žalobkyně námitky, které byly v souladu s § 14 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů, vyřízeny ve správním řízení ve věci samé.

- 12 Oznámením ze dne 16. 4. 2015, č. j. 9367/2015/ŽP-Po, správní orgán I. stupně zahájil se žalobkyní řízení o projednání správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK. Rozhodnutím ze dne 18. 5. 2015, č. j. 11745/2015/ŽP-Po, správní orgán I. stupně za tento správní delikt uložil žalobkyni pokutu 60.000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.
- 13 Žalobkyně dále nad rámec listin, které jsou součástí správního spisu, navrhla k prokázání svých tvrzení provedení dokazování odborným stanoviskem doc. JUDr. S. S., rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 2. 10. 2014, č. j. 84/2014-130-SPR/2, statistikami mimořádných událostí, kde příčinou byl spadlý strom, statistikami odboru systému bezpečnosti provozování dráhy a fotodokumentací pádů stromů na dráhu. Soud však shledal provedení těchto důkazů nadbytečným, a to z toho důvodu, že se nevztahují přímo k projednávané věci, a v případě odborného stanoviska doc. JUDr. S. S. také proto, že se týkalo pouze právního posouzení, nikoliv skutkových okolností případu.
- 14 Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
- 15 Podle § 8 odst. 1 ZOPK ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin. Povolení ke kácení dřevin na silničních pozemcích může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě se silničním správním úřadem a povolení ke kácení dřevin u železničních drah může orgán ochrany přírody vydat jen po dohodě s drážním správním úřadem.
- 16 Soud se nejprve zabýval namítanou nicotností napadeného rozhodnutí. K tvrzenému nedostatku věcné příslušnosti správních orgánů je třeba uvést, že věcná příslušnost k povolování kácení dřevin podle § 8 odst. 1 ZOPK je v dané věci bez významu. Správní orgán I. stupně uložil žalobkyni pokutu za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK. Nerozhodoval tedy o povolení kácení dřevin, nýbrž žalobkyni potrestal za to, že si takové povolení neopatřila. Podle § 77 odst. 1 písm. p) ZOPK obecní úřady s rozšířenou působností mj. projednávají správní delikty podle § 88 ZOPK. Správní orgán I. stupně tedy byl věcně příslušný k vydání rozhodnutí o správním deliktu žalobkyně. K rozhodnutí o odvolání žalobkyně pak byl věcně příslušný žalovaný na základě § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích, ve znění pozdějších předpisů. Napadené ani prvoinstanční rozhodnutí tedy nejsou nicotná. Soud proto tuto námitku posoudil jako nedůvodnou.

- 17 Žalobkyně dále namítla, že ke kácení dřevin v obvodu dráhy není třeba mít povolení. V této souvislosti je třeba uvést, že již existuje konstantní judikatura NSS zabývající se otázkou kácení dřevin v obvodu dráhy, a to přímo ve vztahu k žalobkyni (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015 – 59, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 1/2016 – 57, a ze dne 31. 10. 2016, č. j. 8 As 10/2016 – 33). NSS v prvním z těchto rozsudků uvedl:

„Zákon o dráhách neobsahuje žádné ustanovení, které by se výslovně týkalo ochrany dřevin a povolování jejich kácení. Stěžovatelka sice poukazovala na ust. § 5 odst. 3, § 10 a § 22 odst. 1 písm. a) zákona o dráhách a ust. § 11 a § 14 vyhlášky, ale z těchto ustanovení nelze v žádném případě dovodit pravomoc provozovatele dráhy nebo drážního správního úřadu rozhodnout o kácení dřevin rostoucích na pozemku v obvodu dráhy. V ust. § 5 odst. 3 zákona o dráhách je obecně stanoveno, že stavba dráhy a stavba na dráze musí splňovat technické podmínky a požadavky bezpečnosti provozování dráhy a drážní dopravy; v ust. 10 citovaného zákona je upravena ochrana před nebezpečím hrozícím z nemovitostí v sousedství dráhy a v ust. § 22 odst. 1 písm. a) je upravena obecně povinnost provozovatele dráhy provozovat dráhu pro potřeby plynulé a bezpečné drážní dopravy podle pravidel pro provozování dráhy a úředního povolení. Problematiku ochrany a kácení dřevin rostoucích mimo les, jimiž jsou stromy a keře rostoucí jednotlivě i ve skupinách ve volné krajině i v sídelních útvarech na pozemcích mimo lesní půdní fond, výlučně upravuje zákon o ochraně přírody a krajiny. Tento zákon tedy dopadá na všechny dřeviny rostoucí na pozemcích mimo lesní půdní fond, tj. i na dřeviny rostoucí na pozemcích v obvodu dráhy. Pokud je úmyslem zákonodárce vyjmout dřeviny rostoucí mimo les z působnosti orgánů ochrany přírody, činí tak výslovně [viz např. ust. § 59 odst. 1 písm. j) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, ve znění pozdějších předpisů]. V zákoně o dráhách však žádné ustanovení shodného či obdobného obsahu není. Vzhledem k tomu, že zákon o dráhách a zákon o ochraně přírody a krajiny mají odlišný předmět úpravy, nelze mezi těmito zákony stanovit poměr obecného a zvláštního.

Pokud stěžovatelka poukazovala na to, že ochrana bezpečného provozu dráhy má větší váhu než ochrana přírody a krajiny, a proto existuje vztah speciality zákona o dráhách k zákonu o ochraně přírody a krajiny, je třeba uvést, že v případě, kdy dřeviny představují zdroj ohrožení života, zdraví nebo majetku, lze tyto odstranit v souladu s ust. § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, tj. bez předchozího povolení orgánu ochrany přírody. Jedná se však o výjimku, kdy právě s ohledem na havarijní stav dřevin musí být situace řešena v co nejkratší době, takže kácení lze provést, aniž by mu předcházelo správní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Z uvedeného je tedy zřejmé, že ke kolizi mezi právní úpravou zákona o dráhách a zákona o ochraně přírody a krajiny nedochází, neboť i v případě, kdy je ohrožen bezpečný provoz dráhy, lze postupovat podle zákona o ochraně přírody a krajiny“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

- 18 Z citovaného plyne, že zákon o drahách není v poměru speciality k ZOPK. Ustanovení § 8 ZOPK nebrání žalobkyni ve výkonu jejích povinností plynoucích ze zákona o drahách. Povolení ke kácení dřevin je tedy nutno si opatřit i pro kácení dřevin v obvodu dráhy. Žalobkyně v žalobě ani replice neuvádí žádné nové argumenty, se kterými by se NSS již nevypořádal ve shora uvedených rozsudcích (srov. zejm. rozsudek ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 1/2016 – 57, kde žalobkyně argumentuje zcela shodně jako v projednávané věci), nýbrž jen vyjadřuje nesouhlas s tím, jak NSS

v uvedené věci rozhodl. Zdejší soud se naopak s citovanými závěry, které nyní byly potvrzeny již dvěma dalšími rozsudky různých senátů NSS a rovněž usnesením Ústavního soudu ze dne 22. 11. 2016, sp. zn. II. ÚS 3669/16, plně ztotožňuje. Druhý žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.

- 19 Dále žalobkyně namítla, že v řízení před žalovaným nebylo jednoznačně prokázáno, že veškeré pokácené dřeviny byly zapojeným porostem. Soud žalobkyni nemůže přisvědčit. Žalovaný měl k dispozici fotodokumentaci dotčené lokality, ve které je mj. zachycen již pokácený zapojený porost a pařezy jeho kmenů, a dále protokol o kontrole, z nějž plyne, že na pravé straně zářezu bylo pokáceno asi 400 m² zapojeného porostu a na levé straně asi 800 m². Je v něm rovněž uvedena druhová skladba pokácených dřevin. Na základě těchto podkladů s využitím svých odborných znalostí z oblasti ochrany přírody žalovaný vyvodil, že vzhledem k viditelnému rozestupu pařezů kmínků a druhové skladbě porostu se muselo jednat o zapojený porost. Vyšel též z toho, že na fotografiích je zřetelná i část ještě nepokáceného zapojeného porostu. Takové hodnocení podkladů soud považuje za logické a racionální. Žalobkyně proti němu neuvedla žádné konkrétní námitky. Stejně tak nepředložila důkazy o tom, že by se před pokácením o zapojený porost nejednalo (např. fotografie stavu před pokácením, či znalecký posudek vyvracející úvahy žalovaného). Soud tedy shledal tento žalobní bod nedůvodným.
- 20 Konečně žalobkyně namítla, že hrozilo nebezpečí z prodlení a nebylo možné čekat na vydání povolení. Podle § 8 odst. 4 ZOPK platí, že povolení není třeba ke kácení dřevin, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ve výše citovaném rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015 – 59, NSS uvedl, že se jedná „o výjimku, kdy právě s ohledem na havarijní stav dřevin musí být situace řešena v co nejkratší době, takže kácení lze provést, aniž by mu předcházelo správní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny.“ Soud tak konstatuje, že nevyhovující stav dřeviny je podstatnou podmínkou pro možnost jejího pokácení bez povolení. Zároveň pak musí dřevina představovat bezprostřední ohrožení hodnot uvedených v § 8 odst. 4 ZOPK, tedy k jejímu pádu na dráhu by mohlo dojít před vydáním povolení ke kácení, tj. zásadně v řádu týdnů. Tato však výjimka v žádném případě neumožňuje plošné nerozlišující kácení veškerých dřevin, které by při svém pádu mohly zasáhnout do průjezdného profilu dráhy. Pokud žalobkyně s odkazem na § 8 odst. 4 ZOPK tvrdí, že ke kácení nepotřebovala povolení, bylo na ní, aby již v průběhu správního řízení tvrdila a prokázala, že stav konkrétních pokácených dřevin bezprostředně ohrožoval provoz na dráze. Těmto svým povinnostem však nedostála. Žádné nové skutečnosti a důkazy nepředložila ani v řízení před zdejším soudem. Soud proto i tento žalobní bod posoudil jako nedůvodný.
- 21 S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 22 O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 254/2015 Sb. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat

náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady na rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplynou. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
B. K.